

νείαν ἢ ἐλευθεριότης τοῦ κ. ὑπουργοῦ τῶν Ναυτικῶν, ὥστε νὰ γίνη ἢ ἐκδρομὴ διὰ θαλάσσης ἀναυλα.

Ὁ ἐν τῷ φρουρίῳ Ἰτς-Καλὲ ἐν Ναυπλίῳ ὑπάρχων στρατὸν θὰ μετασχηματισθῇ εἰς φυλακὰς στρατιωτικὰς. Ἦδη γίνονται τὰ δεόντα σχεδιαγράμματα, ἢ δ' ἐκτέλεις τοῦ ἔργου ἐξετέθη εἰς μειοδοτικὴν δημοπρασίαν.

Ἐντὸς ὀλίγου ἄρχονται αἱ προκαταρκτικαὶ ἐργασίαι, ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἐν Ναυπλίῳ εὐρισκομένου Μηχανικοῦ Βουλαντζέ, ἀπὸ τοῦ Ναυπλίας δι' Ἀργούς, Κορίνθου κλπ. εἰς Πειραιᾶ σιδηροδρόμου.

Οἱ ἐν ταῖς φυλακαῖς Κόκλα ὑποδικοκατάδικοι πληροφορήθησαν ὅτι μετατίθεται ὁ τῶς ἐπιστάτης κ. Δημ. Μωραΐτης ἀνεφέρθησαν πρὸς τὸν κ. ὑπουργὸν τῆς Δικαιοσύνης, παρακαλοῦντες νὰ μὴν τοὺς στερήσῃ τοιοῦτου Ἐπιστάτου ὅστις «διὰ τοῦ μελιχίου τρόπου καὶ τῶν πατρικῶν συμβουλῶν του καθεῖξεν αἰετοπετόν εἰλικρινοῦς ἀγάπης ἐν τῇ εὐγνωμοσύνῃ καρδίᾳ μας.»

Ὁ κανὼν διὰ τοὺς Ἐπιστάτας τῶν φυλακῶν εἶναι νὰ συγκεντρῶσιν ἐφ' ἑαυτοὺς ὅλον τὸ μῖσος καὶ τὴν ἀντιπάθειαν τῶν φυλακισμένων ἕνεκα πιέσεων, καταθλίψεων, ἐκμεταλλεύσεων, ἐκδικήσεων καὶ κακομεταχειρήσεων ἀφοῦ εὐρέθη λοιπὸν καὶ μία ἐξαιρέσις, εἰς ἐπιστάτης—ὡς ὁ κ. Σπυρίδων Μωραΐτης—ν' ἀγαπᾶται καὶ νὰ εἶναι ἡ παρηγορία τῶν φυλακισμένων, ὁ κ. ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης ἄς θελήσῃ νὰ μὴν τοὺς τὸν ἀφαιρέσῃ.

Ἐκ Ναυπλίου ἐλάβομεν πρόσκλησιν πρὸς τὸν Σύλλογον Παρασόν, ὅπως στρέψῃ καὶ εἰς τὰς ἐκεῖ φυλακὰς τὸ φιλόανθρωπον βλέμμα του, ἐρήμους καὶ ἀπροστατεύτους, περὶ ὧν οὐδὲ κυβέρνησις, οὐδὲ σωματεῖον μεριμνᾷ.

Καὶ πάλιν φρέσκα φρέσκα ἀγγελία εἰς τὰς ἐφημερίδας περὶ διαλύσεως τοῦ ἐμπορικοῦ καταστήματος Στεφάνου Γαβαλά. Γνωρίζετε ὅτι ἡ διάλυσις αὐτὴ ἤρχισεν ἀκριβῶς πρὸ τριετίας. Ὡστε διὰ νὰ μὴ διαλύεται, βεβαίως θὰ εἶναι ἀφωρισμένο. Καὶ καλὰ θὰ κάμῃ ἀντὶ ἀγγελιῶν ὁ διευθύνων τὸ ἐμπορικὸν αὐτὸ, νὰ προσκαλέσῃ κάνα παπᾶν νὰ τὸ διαβάσῃ.

Πολλοὺς ἐπαίνους ἐπιστέλλουσιν ἡμῖν ἐκ Μεσσηνίας τῆς Ἰταλίας περὶ τοῦ ἐκείσε προξένου μας κ. Σπυρίδωνος Καλογεροπούλου. Ἐπειδὴ εἶνε τὸσον σπάνιον πρᾶγμα περὶ προξένων ἐπαῖνοι, ἀναγράφομεν αὐτοὺς, αἰσθανόμενοι τὴν αὐτὴν ἀντίληψιν ὡς σταγόνα ψιλῆς βροχῆς μετὰ πυκνὴν ἀτμοσφαιρικὴν ἀσφυξίαν.

Πυχρὰ τὸ μέγα Ζυθοπωλεῖον Μπερνιουδάκη ἤνοιξε πρὸ τινος καὶ ἄλλο Ζυθοπωλεῖον, ἐφαμιλλώμενον πρὸς ἐκεῖνο, διὰ νὰ γίνη πλέον ἡ ὁδὸς ἐκείνη βασιλεῖον ὀνομαστοῦ ζύθου, καὶ τῶν ἐκλεκτοτέρων ὑπασιπιστῶν τοῦ ἀνακτος λαρύγγων τε, ἐγκεφάλων τε. Ὁ διευθύνων τὸ νέον Ζυθοπω-

λεῖον κ. Ζαγκούρογλους εἶνε ἐκ τῶν σεβαστάων διευθυντῶν, οἵτινες τὰ Καταστήματά των ἐκλαμβάνουσιν ὡς ἐρωμένους καὶ θυσιάζονται δι' αὐτά. Εὐάρετον, τερπνόν, ὀλοκαίνουργον μετὰ κηπαρίου, μὲ καλὴν διεύθυνσιν καὶ μὲ ἐξαιρετὰ προϊόντα τὸ νέον Ζυθοπωλεῖον θ' ἀφίσῃ ὄνομα, ὅπως ἄφησε καὶ τὸ παλαιὸν γειτονικὸν του.

ΤΟ ΠΤΩΜΑ ΕΝ ΠΙΚΡΟΔΑΦΝΗ

Δὲν γνωρίζομεν περὶ τοῦ μυστηριωδέστερου ἐγκλήματος νὰ ἔγινε τόσον ὀλίγος λόγος, ὅσον περὶ τοῦ εὐρεθέντος πέραν εἰς τὴν φαληρικὴν ἀκτὴν πτώματος, κάτωθεν τῆς μαγικῆς θέσεως τῆς ἰδιοκτησίας τῶν κ.λ. Χαλκοκονδύλη καὶ Λεωνίδα Δεληγώργη, φερούσης τὸ ὥραϊον ὄνομα Πικροδάφνη. Τὸ πτώμα κατ' ἀρχὰς ὑπετέθη ὅτι εἶνε καμαριέρας τινος ἀτμοπλοίου ναυγήσαντος !! Ἐπειτα ἐψιθυρίσθη ὅτι εἶνε μιᾶς δούλας, καὶ πλέον οὐ. Εὐτυχῶς ἡ ὑπόθεσις εὐρίσκειται εἰς καλὰς χεῖρας, εἰς τοῦ ἀνακριτοῦ κ. Ἀρπελά, μετὰ πόνου καὶ σπουδῆς ἐνασχολουμένου εἰς τοιαῦτα ρωμανικοτραγικὰ δράματα. Δυστυχῶς ὁμως ἡ ἀνάκρισις δὲν εὗρεν ἀκόμη φῶς, πλέει εἰς τὰ σκοτεινὰ, καὶ παλαίει καθ' ἑνὸς μυστηρίου, τὸ ὅποιον καὶ ἡμεῖς οἵτινες ἐλάβομεν παρὰ τοῦ πατρὸς τοῦ θύματος ὅλας τὰς δυνατὰς πληροφορίας κατεχόμεθα ὑπὸ ἀγωνιώδους περιεργείας νὰ ἰδῶμεν διαλευκαινόμενον.

* *

Τὸ θῦμα ὀνομάζεται Εὐθυμία Σπυροπούλου, ἡλικίας 18 ἐτῶν καὶ 8 μηνῶν, ὅπως ἀκριβεστάτα ἐνθυμεῖται ὁ δυστυχὴς πατήρ. Ἔχομεν τὴν φωτογραφίαν ἐνώπιον ἡμῶν, τὴν ὁποῖαν εὐρίσκομεν νοστιμωτάτην. Μαῦρα μάτια, ὠραίας ὀφρὺς, κανονικώτατον πρόσωπον, καὶ ἐν ἧθος μελαγχολίας διακεχυμένον ἐπὶ τοῦ συνόλου. Νομίζεις ὅτι φωτογραφουμένη ἔνευε κάπι, ἀπὸ ἐντροπῆς, τίς οἶδεν ἂν προσεξώφλει τὰ μέλλοντα νὰ συμβοῦν εἰς τὴν δυστυχὴ κόρην. Εἶνε δὲ φωτογραφημένη μὲ δύο ἄλλας φιλενάδας τῆς.

Ἡ Εὐθυμία δὲν ἦτο καμαριέρα, οὔτε δούλα, ἀλλὰ θυγάτηρ ἐνὸς δικαστικοῦ κλητῆρος, τοῦ Σπυροπούλου, ἀνθρώπου νεωτάτου φουστανελλᾶ, ἔχοντος πέντε ἄλλα παιδιὰ, καὶ ἀνεψιά τοῦ ἐπιθεωρητοῦ τῶν δασῶν κ. Χλωροῦ, εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ὁποίου ἔμενον, ἐκτελοῦσα καθήκοντα ὑπηρετρίας. Εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κ. Χλωροῦ ἔμενε περιοδικῶς εἰς ἐξάδελφον αὐτοῦ, εἰς ἀδελφὸς καὶ εἰς πρῶτος ἐξάδελφος τῆς κυρίας του. Ὁ ἐξάδελφος τοῦ κυρίου ὀνομάζετο Θανασοῦλας τῶν ἄλλων τὰ ὀνόματα δὲν μᾶς ἐνδιαφέρουν.

Ἡ Εὐθυμία εὐρίσκετο εἰς τοῦ κ. Χλωροῦ ἀπὸ τριῶν ἡδὴ ἐτῶν. Ἐπίσης καὶ ὁ ἐξάδελφος Θανασοῦλας. Τί γίνεται ὅταν ἀπροσέκτως καὶ ἐλευθέρως συγχρωτίζονται μία κόρη ἀπρόστατευτος, μὴ ἔχουσα τὴν δέουσαν ἀνάπτυξιν, ἵνα σκέπτηται, οὔτε τὴν δέουσαν δύναμιν ἵνα ἀνθίσταται κατὰ τοῦ πειρασμοῦ, καὶ νέων πάλιν ἀσυλλογίστων, εἰς τὰς πρώτας ὁρμὰς τῆς νεότητος, καὶ ὅταν ἀφίεται τὸ στάδιον τοῦ συγχρωτισμοῦ, τῆς συκοινωνίας ἐλεύθερον, ὅταν ὁ ὕπνος μάλιστα γίνεται ἀνευ οὐδενὸς ἐμποδίου συκοινωνίας, αὐτὸ ὅλοι τὸ καταλαμβάτετε. Τὸ τί αὐτὸ ἐπὶ τέλους ἐγίνεν.

Ἡ Εὐθυμία ἤσθάνθη ὅτι ἤρχισε νὰ γίνηται μήτηρ. Τὸ γεγονός δὲν ἔμεινε μυστικόν. Ὁ κ. Χλωρὸς ἔγραψε πρὸς τὸν

ἐν Ἀμφίσῃ θεῖόν της, αὐτὸς δὲ εἰδοποίησε τὸν ἐν τῷ χωρίῳ Ξυλογαδάρᾳ διαμένοντα πατέρα, ὅστις καὶ ἀμέσως ἔσπευσε νὰ ἔλθῃ, εὐρών τὴν Εὐθυμίαν τοῦ τρέχουσιν σχεδὸν τὸν ὄγδον ἀπὸ τῆς συλλήψεως μῆνα. Ἡ ἀναγγελία βλέπετε ὅτι ἔγινεν ἀρκετὰ βραδέως.

Ὁ πατὴρ ἔλθων ἐκάλεσε τὴν κόρην τοῦ ἐνώπιον τῆς κυρίας Χλωροῦ, καὶ μολονότι δὲν εἶχε ἀνάγκην νὰ μαρτυρησῇ ἐκεῖνη, διότι ἐμαρτύρει ἐκεῖνο, οὐχ ἥττον τὴν πρώτην φοράν ἠρνήθη τὸ γεγονός. Τὴν ἐπιούσαν ὅμως ὡμολόγησεν οὐ μόνον τὸ συμβᾶν ἀπέναντι τοῦ πατρὸς καὶ τῆς παραμάνας, ἀλλὰ καὶ τὸν αἴτιον τοῦ συμβάντος, τὸν Θανασούλαν, πρῶτον ἐξάδελφον τοῦ Χλωροῦ.

Μετὰ τὴν ἀποκάλυψιν αὐτὴν, ὃ τε πατὴρ τῆς νέας καὶ ὁ κ. Χλωρὸς ἔστειλαν καὶ εἰδοποίησαν τὸν Θανασούλαν νὰ ἔλθῃ σ' τὸ σπῆτι, διότι ἀπὸ τεσσάρων ἤδη μηνῶν κατοικοῦσε ἀλλοῦ ὁ Θανασούλας, ἔτρωγε δὲ μόνον εἰς τοῦ κυρίου Χλωροῦ.

Ὁ πατὴρ εἶνε ἐκ τῶν ἰσχυρῶν ἐκείνων φύσεων τῶν ἀπαθῶν ἐν τῷ ἐξωτερικῷ μόνον, διότι τὰ πάθη των εἶνε ἰσχυρότερα καὶ τῶν κατ' ἐπιφάνειαν σφόδρα εὐερεθίστων καὶ εὐεξάπτων. Οὕτε ἔκλαυσεν, οὕτε ἐφώναζεν, οὕτε τὰς τρίχας ἐτίλλεν, οὕτε ἀπόπειραν ἀναιρέσεως ἔκαμεν, οὕτε νὰ ραπίσῃ ἠθέλησεν, οὕτε καὶ ἀγριοκύτταξε τὸν Θανασούλαν.

Περιορίσθη μόνον νὰ τοῦ πῇ ἐνώπιον τοῦ Χλωροῦ καὶ τῆς Κυρίας του, ἐνώπιον τοῦ ὅλου οἰκογενειακοῦ δικαστηρίου τοὺς ἐξῆς ψυχροὺς καὶ ξηροὺς λόγους :

— Ἐσὺ ἔχεις τόσον καιρὸν ἐδῶ, τρεῖς ἔτη, ποῦ σοῦ στελεθε πατέρα σου νὰ μάθῃς γράμματα. Καὶ ὅμως δὲν ἐφύλαξες οὕτε τὴν ἐντολὴν τοῦ πατρὸς σου, οὕτε τὸ ψῶμι ποῦ ἔφαγες τοῦ κ. Χλωροῦ καὶ ἔκαμες αὐτὴν τὴν πράξιν. Μολαταῦτα οἱ ἄνθρωποι κάμνουν τὰ ἐγκλήματα καὶ οἱ ἄνθρωποι τὰ διορθώνουν.

Ὁ νέος ἔλαβεν ἀμέσως κηρίνην ὄψιν· ἤρχισε μόνον νὰ ψιθυρίζῃ :

— Ὁρκίζομαι, ὁρκίζομαι, πῶς δὲν τῶκαμα.

Ὁ κ. Χλωρὸς τοῦ λέγει :

— Καλὰ σοῦ λέγει, οἱ ἄνθρωποι τὰ κάμνουν καὶ οἱ ἄνθρωποι τὰ διορθώνουν.

Ὁ πατὴρ ἐκηριεύθη ὑπὸ μανίας ψυχικῆς, τὴν ὁποίαν ὅμως μόλις ἐξεδήλωσεν ἐξωτερικῶς διὰ τῶν ἐξῆς χαρακτηριστικωτάτων :

— Ἐτσι λὲς πῶς δὲν ἔκαμες αὐτὴν τὴν πράξιν. Νὰ, βλέπεις αὐτὸ τὸ τραπέζομάχαιρο (διότι ἡ σκηνὴ ἐγένετο τὴν ὥραν τοῦ προγεύματος) κρᾶζουμε τὸ κορίτσι καὶ ἂν δὲν ἐμολογήσῃ τὴν πράξιν σου νὰ μοῦ χύσῃς τὰ μάτια μέσ' τὸ πιάτο. Ἀλλως, καῦμένε, σὲ τελεκάω σὰν χειμωνικό.

Ὁ νέος (μόλις εἰκοσαετής) ἔμεινεν ἀπολελιθωμένη Νιόβη. Καὶ δύο μόνον λέξεις ἐγνωρίζον τὰ χεῖλη του :

— Ὁρκίζομαι, ὁρκίζομαι.

Ὁρεῖτε ὅμως νὰ γνωρίζετε ὅτι ἡ Εὐθυμία τρεῖς ὥρας ἀφ' ἧς ὡμολόγησε τὸ ἐγκλήμα της εἰς τὸν πατέρα, ἀνεχώρησε χωρὶς νὰ πῇ τίποτε ἐκ τῆς οἰκίας, ἄγνωστον ποῦ διευθυνθεῖσα. Ἡ κυρία Χλωροῦ λέγει πῶς δὲν τὴν εἶδεν ὅταν ἀνεχώρησε. Τὰ παιδιὰ μόνον τοῦ ἀπέναντι τῆς οἰκίας τοῦ Χλωροῦ φούρνου ὡμολόγησαν ὅτι τὴν εἶδαν καὶ ἔλαβε διεύθυνσιν κατὰ τὴν συνοικίαν ὅπου εἶχε δωμάτιον ὁ Θανασούλας.

Ὁ πατὴρ κατ' ἀρχὰς δὲν συνέλαβεν ὑπονοίας ὅτι δὲν θὰ ἐπιστρέψῃ ἡ κόρη του. Διὰ τοῦτο ἄφησε τὸν Θανασούλαν καὶ ἀνεχώρησεν εἰς τὸ δωμάτιόν του ὅπου κλείσθηκε ἀδιαθετήσας καὶ ἀρρωστήσας μάλιστα, ὅχι κατὰ κνίτος ἀλλὰ ὑπὸ τινος μαρασμοῦ καὶ καχεξίας καταληφθεὶς· ἐφ' ᾧ καὶ ὀλίγας ἡμέρας πρὸ τῆς Λαμπρᾶς ἀνεχώρησεν εἰς τὸ χωρίον τοῦ ὅπου καὶ διαμένει, ἐνῷ ἔπρεπε πρὸ πολλοῦ νὰ ᾔνε προ-

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ἰδ. ἀριθ. 469)

— Ἐπειδὴ ὁ νέος δὲν ἔχει πλέον μνηστὴν· ἡ δεσποινὶς ἀπέθανεν !

— Αὐτὸ δὲν θὰ πῇ τίποτε.

— Τί εἶπατε ;

— Ἀνευρέθη τὸ πτώμα της ἐν τῷ ποταμῷ, ἀνευρέθη ;

— Ὁχι, ἀλλά...

— Δὲν εἶνε λοιπὸν ἐπαρκῶς ἀποδεδειγμένον ὅτι ἐπνίγη.

Ὁ γέρον ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.

— Ἡ δυστυχὴς μικρὰ ἀπέθανεν, ἀπῆντησε θλιβερώς. Ὁ ποταμὸς εἶχε πλημμυρήσει, τὸ ρεῦμα ἦτο ὀρμητικώτατον, οἱ μύλοι εἶχον ἀνυψώσει τὰ διαφράγματα τῶν· τὸ σῶμα παρεσύρθη μακρὰ μέχρι τοῦ Σακουάνα.

— Τοῦτο τοῦλάχιστον λέγεται.

— Δυστυχῶς, τοῦτο εἶνε καὶ ἀλήθεια.

— Γέρο Μονό, θὰ ὠμιλήσουμε λοιπὸν, ἐὰν ἐσχηματίζετε τὴν πεποίθησιν ὅτι ἡ Ἰωάννα ζῇ ;

— Ὁ! ὄχι βέβαια !

— Τίποτε λοιπὸν δὲν μπορεῖ νὰ συγκινήσῃ, νὰ κατανικήσῃ τὴν ἐπιμονὴν σας ! ἀνέκραξεν ὁ κ. Λαγγάρδ. Εἶπατε, τί ἔχετε νὰ φοβηθῆτε ; Ἰδῶμεν, θέλω διαφορετικὰ νὰ σᾶς ἡμιλήσω. Ἐπαιτεῖτε, τοῦτο εἶνε σκληρὸν διὰ τὴν ἡλικίαν σας.

— Διὰ κάθε ἡλικίαν, κύριε· μάλιστα, τὸ ἐπάγγελμα δὲν εἶνε βεβαίως εὐχάριστον, ἀλλὰ συνειθισα, συνειθίζει κανεὶς εἰς ὅλα· περιφέρομαι ἐδῶ κ' ἐκεῖ καὶ αὐτὸ μὲ διασκεδάζει..

— Εἶνε δυνατόν νὰ μὴ ἐπαιτῇ τις καὶ νὰ διασκεδάζῃ ὡσαύτως, γέρο Μονό. Τί θέλετε νὰ σᾶς δώσω διὰ τὸ μυστικόν σας ; Ὅτι λάβητε ὅτι θὰ ζητήσητε, μικρὰν περιουσίαν, ἥτις θ' ἀνακουφίσῃ τὰ γηρατειὰ σας.

— Διὰ ἕνα καλὸν χωρικὸν τῆς Λωρραίνης δύνασθε εὐκόλως νὰ λέγητε ὅτι δίδετε περιουσίαν.

— Ἐ! ἀλλὰ γνωρίζετε σεῖς ὅτι δὲν εἶμαι χωρικός, ὑπέλαβεν ὁ κ. Λαγγάρδ, ποιῶν ἐλαφρὰν τινα κίνισιν ἀνυπομονησίας· ἐὰν σᾶς προσφέρω τὴν ἀντιπράττω τοῦτο, διότι δύναμαι.

Καὶ ἐκβαλὼν ἐκ τοῦ κόλπου τοῦ δράκμα εἰκοσαφράγκων.

φυλακισμένος. Ἀλλὰ ποῖος φροντίζει διὰ μίαν δοῦλαν, ἀπὸ οὗτε ἱατρικὴ ἐξέτασις τοῦ πτώματος αὐτῆς ἔγινε !

Μόνον τὴν ἐπιούσαν ὁ κ. Χλωρός εἰδοποίησε τὴν Ἀστυνομίαν ὅτι ἐχάθη ἡ Εὐθυμία. Δεκαπέντε ἡμέρας ἔμειναν ὁ πατὴρ ἀγωνιών ἐν Ἀθήναις διὰ τὴν ἀπώλειαν τῆς κόρης του. Ὅποτε ἀπελπισθεῖς ἀνεχώρησε.

Τὶ διενήργησεν ἡ Ἀστυνομία ; Τίποτε. Ὁ Θινασοῦλας ἔμειναν ἐν τῷ ἰδιαιτέρῳ δωματίῳ παρ' οὐδενός ἐπιτηρούμενος. Διότι τοῦτο εἶνε τὸ μυστήριον, ποῦ εἰρίσκετο ἡ Εὐθυμία ἀπὸ τῆς 29 Ἰανουαρίου μέχρι τῆς 24 Φεβρουαρίου ὅτε εὗρεθῇ τὸ πτώμα εἰς τὴν θέσιν Πικροδάφνη, οἱ δὲ ἱατροὶ ἐλεγον ὅτι τὸ πτώμα ἦτο 5—6 ἡμερῶν. Ποῦ ἔμεινε λοιπὸν ἡ Εὐθυμία ; Συγγενὴ τῆς κανένα δὲν εἶχε, σπῆτι εἰς δ' ὑπηρετήσε προηγουμένως δὲν εἶχε, γνωριμίας ἄλλας καθ' ἃ ὡμολόγησαν ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Χλωροῦ ἐπίσης δὲν εἶχεν. Ἡ ὑπόθεσις τῆς αὐτοχειρίας θὰ ἐδικαιολογεῖτο, ἐὰν τὴν αὐτὴν ἡμέραν καθ' ἣν ὡμολόγησε τὸ αἰσχρὸς τῆς εἰς τὸν πατέρα τῆς ἀπῆρχετο εἰς τὴν θάλασσαν ἵνα ρίψῃ εἰς τὰ κύματα καὶ ἑαυτὴν καὶ τὸν καρπὸν τῆς ἀμαρτωλῆς ἡδονῆς τῆς. Διὰ τοῦτο ὑποφώσκει ἀκτίς φοβεροῦ ἐγκλημάτος βιαστοῦ ἴσως καὶ δολοφόνου, δολοφόνου μητρὸς ἐγκύου εἰς τὸν ὄγδοον ἢ τὸν ἑννατον μῆνα εὐρισκομένης, τοῦθ' ὅπερ καθίστησι τὸ ἐγκλημα φρικωδέστερον καὶ τὴν ἀνακάλυψιν τῶν ἐνόχων κατεπεΐγουσαν.

Κατὰ τὸ διάστημα καθ' ὃ ἦτο ἄφαντος ἡ Εὐθυμία, ἀστυνομία, εἰσαγγελία καὶ ἀνακριτικὴ ἀρχὴ ἐφάνησαν ἔνοχοι ἐγκληματικῆς ἀδιαφορίας. Ἀς ἴδωμεν καὶ μετὰ τὸ ἐγκλημα ἂν ἡ ἀδιαφορία αὕτη θὰ ἐξακολουθήσῃ, μολονότι πολλὰ ἐλπίζομεν ἀπὸ τὸν ἀνακριτὴν κ. Ἀμπελᾶν.

ΟΙ ΛΗΣΤΑΙ ΤΟΥ ΦΑΛΗΡΟΥ

Ἔχομεν δυστυχῶς **χαράγματα ληστείας**. Μετὰ τὸ Χασάνι ὁ Μαραθὼν. Ευτυχῶς ὁμως ὁ Μαραθὼν ἀπεκάλυψε τὸ Χασάνι, τοῦ ὁποίου ὅλας τὰς λεπτομερείας τὰς ἔχομεν ἐκθέσει ἐν τῷ «Μὴ Χάνεσαι». Ἡ ἀναγνώρησις ἔγινε μυθιστορικὴ, ἀπὸ ἑνα κουταλάκι τῶν φρούτων ἀσημένιο, εὗρεθὲν εἰς τὸ δισάκιον τοῦ συλληφθέντος Χαλβαδζῆ καὶ χάρις εἰς τὴν δραστηριότητα τοῦ διοικητοῦ τῆς Μαιραρχίας κ. Σπύρο Μήλιου. Τὸν ἐρωτᾷ ὁ κ. Διοικητὴς τοῦ τὸ ἡὺς τὸ κουταλάκι τὸ ὁποῖον ἔφερε τὰ ἀρχικά τοῦ ὀνόματος τῆς κυρίας Ζωγράφου, τῆς γράϊας ἰδιοκτητρίδος τῆς ἐπαύλεως Χασανίδου.—Ἄμ τ' ἀγόρασας.—Ποῦ τ' ἀγόρασες ;—Ἄμ δὲ θυμᾶμαι. Ἀμέσως προσεκληθὴ ἐκ τοῦ Ξενοδοχείου τῶν Ξένων ὁ κ. Πέρβελης, υἱὸς τῆς κυρίας Ζωγράφου, ὅστις ἀνεγνώρισε τὸ κουταλάκι. Ὁ κ. Διοικητὴς κατόπιν στέλλει ἓνα Λοιδορικιώτην χωροφύλακα νὰ ἡραρεύσῃ τὸν ληστὴν, λέγοντάς τινος : Δέν μοῦ τῶλεγε ἀδελφε, πῶς ἐσύ ἦσουν ποῦ πῆγες στὸ Χασάνι νὰ τὰ σκεπάσουμε ; Ἀπ' ἐδῶ τὸν εἶχες ἀπ' ἐκεῖ τὸν εἶχε, ὁ Χαλβαδζῆς ὄνομα καὶ πράγμα—ἀπεκάλυψε τὴν πρᾶξιν. Ἀπέναντι τοῦ Σπυρομήλιου ὁμως ἐξηκολούθει ἀρνούμενος. Τὸν ἠρώτησε ἀκριβῶς τὴν ἐποχὴν ποῦ ἔγινε ἡ ληστεία τοῦ Χασανίου, ποῦ ἦτο.—Ἄμ δὲ θυμᾶμαι.—Μήπως ἦσουν στὸν Περαία ;—Ἐκεῖ ἦμουνα.—Μήπως ἦνουν μετὰ ξυμπαίτη καὶ Φαλήρου ;—Ἐκεῖ δὲ ἦμουνα.—Μήπως ἦσουν ἀνάμεσα παλαιὸ Φάληρον καὶ σ' ἓνα χωριὸ ὅπου τὸ λένε Χασάνι ;—Ἐκεῖ δὲ κατὰ πῶς τὸ λένε ἦμουνα.

Ὁς βλέπετε ἐπαίχθη ἡ μολιέριος σκηνὴ τοῦ «Ἀγαθόπουλου» εὐφύεστατα ὑπὸ τοῦ κ. Σπυρομήλιου, καθ' ἣν ὁ ἀγαθόπουλος Χαλβαδζῆς ὡμολόγησε τὴν διαμονὴν του, καθ' ὃν καιρὸν διεπράχθη ἡ ληστεία.

— Ἰδοῦ, εἶπε χρυσίον, λάβετε αὐτὰ προκαταβολικῶς.

Ὁ ἐπαίτης ἀπόθησεν ἐλαφρῶς τὴν χεῖρα.

— Φύλαξε τὸ χρυσίον σου, κύριε, εἶπε δὲν ἔχει κανεὶς ἀνάγκην ἀπ' αὐτά, ὅταν εὕρισκται εἰς τὰ ἔσχατα τοῦ βίου... Αὐτὰ ἀξίζει νὰ τὸ ἔχῃ κανεὶς ὅταν εἶνε νέος καὶ ἔχῃ ἐλπίδας.

— ὦ ! πικρὰ χλεύη ! ἀνέκραξεν ὁ κ. Λαγγάρδ, μὴ ὁμιλεῖτε περὶ ἐλπίδων καὶ ἀφαιρεῖτε παρ' ἐμοῦ ἐκείνην, τὴν ὁποίαν εἶχα ἐρχόμενος πρὸς σᾶς !

Καὶ ταῦτα αὐτοῦ εἰπόντος, δύο δάκρυα κατέρρευσαν ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν του.

Ὁ ἐπαίτης εἶδεν αὐτὰ τὰ δύο δάκρυα.

— Γέρο Μονὸ, ὑπέλαβεν ὁ κ. Λαγγάρδ διὰ φωνῆς συγκεκνημένης, ἐνυμφεύθητε, ἀπεκτίσατε τέκνα, ἐν ὀνόματι τῆς συζύγου σας, ἥτις δὲν ὑπάρχει πλέον καὶ τὴν ὁποίαν πολὺ, ὡς ἡξέυρω, ἠγαπήσατε, ἐν ὀνόματι τῆς μνήμης τῆς, ἥτις σᾶς εἶναι πάντοτε προσφιλὴς, ἐν ὀνόματι παντὸς ὅ,τι ἠγαπήσατε ! . . .

— Ἀρκεῖ, κύριε, ἀρκεῖ, διέκοψεν αὐτὸν ὁ Γεροκάτσικας ἐγειρόμενος ἐν ὀνόματι τῶν δύο αὐτῶν δακρύων, τὰ ὁποῖα βλέπω ρέοντα διὰ τῶν παρειῶν σας, θὰ σᾶς εἶπω τὰ πάντα.

ΟΤΙ ΔΙΗΓΕΙΤΑΙ Ο ΓΕΡΟ ΚΑΤΣΙΚΑΣ

Ὁ γεροεπαίτης εἰσῆλθεν εἰς τὴν καλύβην του καὶ λαβὼν δύο θρανίδια ξύλινα κατασκευασθέντα πιθανῶς ὑπ' αὐτοῦ.

— Θὰ εἴμεθα ἐδῶ καλλίτερον ἢ εἰς τὴν καλύβη μου διὰ νὰ συνομιλήσωμεν, εἶπεν. Ἀς καθίσωμεν ὑπὸ τὴν σκιάν τῆς μηλιᾶς μου. Ἡ ἄκρα αὕτη, ὅπου κατεσκεύασα τὴν καλύβην μου, εἶναι ἰδιοκτησίᾳ μου. Ἐὰν δὲν ἔχω ἐχθροὺς εἰς τὸν τόπον, δὲν ἔχω καὶ φίλους· ἔστε ἥσυχος, κύριε, καὶ εἰς δὲν θὰ ἔλθῃ νὰ μᾶς ἀνησυχῇ.

Ἐκάθισαν στρέψαντες ἀμρότεροι τὴν ράχιν πρὸς τὸν ἥλιον.

Ὁ Ἰάκωβος Γρανδὲν σᾶς διηγήθη ὅ,τι γνωρίζει περὶ τῆς ὑποθέσεως ; ἠρώτησεν ὁ γέρον.

— Μάλιστα. Καὶ πρὸ ὀλίγου ἡ σύζυγος τοῦ Κλαυδίου Ροαγὲ μοῦ εἶπε τὰ ἴδια ἐκτὸς μόνον τινῶν λεπτομερειῶν τὰς ὁποίας ἠγνόνουν.

— Ἡ Μαρία Ρόζα ἔχει καλὸν μνημονικὸν καὶ θὰ σᾶς ἐπληροφόρησε καλλίτερον παρ' ὅσον ἐγὼ θὰ μπορέσω νὰ τὸ κάμω· ἐβοήθησε τὴν μικρὰν κυρίαν κατὰ τὰς τελευταίας στιγμὰς.

Γνωρίζετε λοιπὸν ὅτι ἡ ἀνάκρισις ἀνεκάλυψεν ὅτι δύο ἄνδρες, οἵτινες ἔμεινον ἄγνωστοι, ἐμελλον νὰ ᾖ αὐτοὺργοι !